Драмско казивање глумца — факултет где су се полагали испити, играл рокенрол и издавали уџбеници који никада нису постојали!

Текст припремио проф. др Иван Божић на основу забележених казивања алумниста Машинског факултета уписаних 1959. и 1960. године

Када се говори о некадашњем Машинском факултету, једно име се не може заобићи — професор Данило Рашковић, чувени Рале! За многе генерације био је прави заштитни знак Факултета.

Његово правило?

„Можеш пасти ако знаш, али ако не знаш — нећеш положити!“

А једном је на писменом испиту оборио око четири стотине студената! Затим позове двојицу: један падне, други добије десетку. На негодовање присутних, Рале мирно одговори:

„Шта се народ буни? Код мене педесет одсто студената положи са десетком!“

А студент који је петнаести пут полагао динамику добио је од Ралета необичан задатак: „Ајде, леба ти, нацртај ми заставу Тајланда!“

Студент повуче једну црту кредом. На професорово питање шта је то, одговори:

„Е, мој професоре, Вама треба одузети сва права на техничка знања! Зар не видите да је то застава у другој пројекцији!“

Рале погледа цртеж, погледа студента и каже: „Дајте индекс, колега. Шест!“

Ето професора код кога је и испит могао да се претвори у позориште — а да се никад не зна ко ће на крају добити аплауз!

А Машински факултет није био само учење и полагање испита. Друштвени клуб студената машинства организовао је игранке, чајанке и сусрете са познатим личностима.

На једном таквом сусрету, у сали 210, професорка др Косара Јојић, свима позната као Кока, устала је и заиграла прави рокенрол!

Њен супруг, професор др Љуба Радосављевић, посматрао је призор из угла сале у неверици. А Кока му весело добаци: „Љубо, види како игра сестра са N степени слободе!“

На Машинском се, дакле, нису проучавали само степени слободе — понекад су се и демонстрирали на плесном подијуму!

А студенти су имали и озбиљније бриге. На многим предметима није било уџбеника ни скрипти, па су предавања и белешке постајали главни извор знања.

Пошто молбе професорима да напишу уџбенике нису уродиле плодом, Савез студената организовао је изложбу постојећих и непостојећих књига!

Замислите изненађење професора који није објавио ни скрипту, а на изложби угледа своју дебелу, лепо укоричену књигу са натписом: „Седмо допуњено издање“!

Књига још није била написана, а већ је доживела седмо издање! Издаваштво је, очигледно, имало светлу будућност!

А кад је требало славити дипломирање, ту је био чика Бранко, легенда Факултета. У свом малом, дебелом тефтеру формата А5 чувао је потписе дипломираних машинских инжењера, професора и других познатих личности.

Није пропуштао ни други део дипломског испита — онај у кафани!

После ручка одржао би здравицу младом дипломцу: „Млади човече, данас си одбранио ту диплому, тај папир, који ти за сада не значи ништа. То ти је исто као кад купиш улазницу за игранку — али ти нико не гарантује да ћеш на игранци наћи себи девојку!“

После здравице, чаша вина, па песма: „Ајде, Като, ајде, злато!“ И одлазак из кафане.

Студенти су ту песму звали — химна Машинског факултета!

Тако су се на Машинском полагали испити, играо рокенрол, излагале књиге које не постоје и славиле дипломе које, како је чика Бранко говорио, нису гарантовале баш све.

Али су гарантовале нешто друго: припадност једној генерацији, пријатељства и успомене које су надживеле све испитне рокове.

Јер Машински факултет није био само место где се стицала диплома.

Био је место где се учило, смејало, дружило и живело.

А неке његове приче и данас заслужују — чисту десетку!